

tens Udgifter til Telefonanlæg, som har fundet Sted i de senere Aar, idet vi fra 500,000 ere gaaede op til 800,000 Kr. og nu efter Forslaget op til over en Million, at der derved maa fremkaldes nogen Betænelighed, synes mig ganske uundgaaeligt. Jeg for mit Vedkommende kan ikke uden videre slaa mig til Ro med den Antagelse, at dette skulde være en finansiell fordelagtig Foranstaltning for Staten. Jeg tror, det meget let vil komme til at gaa her, som det gaar paa saa mange andre Omraader, der inddrages under Staten, at de første Skridt se ud, som om de ere fordelagtige, men jo videre det skrider frem, desto mindre fordelagtigt bliver det hele. Hvis Staten efterhaanden faar trukket hele Telefonvæsenet ind under sig, er jeg overbevist om, at det vil vise sig at blive ikke en Indtægt, men en meget stor Udgift for Staten. Dette Spørgsmaal ligger jo imidlertid ikke for. Der er efterhaanden givet Koncession til en Række af Selskaber, og først naar disse Koncessioner i sin Tid udløbe, bliver det at beslutte, om Staten vil gribe ind og overtage disse Selskabers Anlæg. Det, som der for Jyllands Vedkommende foreløbig er Tale om, er kun det, om Staten overfor de bestaaende Selskaber skal stille andre og mere vidtgaaende Fordringer, end Tilfældet har været paa Øerne. Navnlig er der Grund til at spørge, om man vil handle ret i at udelukke de private Selskaber fra at konkurrere med Staten i den interurbane Trafik. Det er dette, som Udvalget ikke hidtil har kunnet se vilde være velbegrundet. For Publikums Vedkommende ser jeg ikke rettere, end at det maa være en Fordel, at de private og Staten konkurrere, og naar det eller de private Selskaber ere tilfredse med en saadan Ordning, at det staaar Staten fuldstændig frit for at drage saa meget til sig af den interurbane Trafik i Jylland, som den kan og vil, ser jeg ikke, at der i alt Fald fra Publikums Side kan være noget at erindre derimod. Den ærede Minister udtalte, at overfor Telefonvæsenet er Staten i den forholdsvis sjældne, gunstige Stilling, at Administrationen er meget billig; thi da vi allerede have Telegrafstationer, og da Telefonen kan passes sammen med Telegrafanlæg, koster Telefonvæsenet forholdsvis lidt. Men netop naar dette er Tilfældet, er der jo saa meget mindre Anledning for Staten til at frygte for de private Selskabers Konkurrence; de Betæneligheder, som Staten ud fra dette Synspunkt maatte kunne nære, synes derfor ikke at kunne have megen Vægt. — Jeg gaar over til et

lille Spørgsmaal, hvorom der har været talt en Del, nemlig Telegrafstationen ude paa Nørrebro. Det ærede Medlem for Lejre (Ole Hansen) har med Rette sagt, at dette i Virkeligheden er en Ubetydelighed, men det er jo ofte Tilfældet, at Ubetydelighederne ere dem, der tales mest om. Jeg vilde ikke finde Anledning til at dvæle yderligere ved dette Spørgsmaal, hvis det ikke var, at det forekommer mig, at der ligger ikke saa lidt Misforstaaelse til Grund for de forskellige Indvendinger, der ere fremførte. For mit Vedkommende finder jeg, at der slet ikke er Grund til særlig at fremhæve Publikums Tarv eller Hensynet til Publikums Bekvemmelighed. Jeg tror, at man i denne Sag først og fremmest kan se paa, hvad der er til Fordel for Staten, og mig forekommer det, at der er ingen Tvivl om, at det er fordelagtigt for Staten at sørge for, at der er Telegrafstationer til at betjene Trafikken paa de Steder, hvor der er mest Brug derfor. Det er paa ingen Maade Tilfældet, at Telegrafvæsenet i særlig Grad har været tilbøjelig til at forsyne Kjøbenhavn med mange Stationer. Det er lige det modsatte. Efter sidste Opgørelse — den er fra 1897, Statistikken for 1898 er endnu ikke, saa vidt jeg ved, bleven offentliggjort — fandtes der her i Landet i alt 171 Telegrafstationer, deraf 11 i Kjøbenhavn og Frederiksberg. Det vil sige, at der her i Kjøbenhavn og omgivende Kommuner, der kunne betragtes som eet med Kjøbenhavn, er en Telegrafstation for hver 35,000 Mennesker, medens der udenfor Kjøbenhavn er en for hver 11,000. Altsaa der findes forholdsvis 3 Gange saa mange Stationer udenfor som i Kjøbenhavn. Men samtidig er Forholdet det, at af 941,000 indleverede Telegrammer — det er hele det Antal af Telegrammer, som i 1897 indleveredes til samtlige Telegrafstationer her i Landet — var ikke mindre end 428,000 indleverede i Kjøbenhavn, altsaa nær op imod Halvdelen. Det siger sig selv, at det altsaa er ved Korrespondancer paa Kjøbenhavn, at Telegrafvæsenet har den langt overvejende Del af sin Indtægt, som derimod atter sættes til ved at opretholde den store Mængde Stationer uden for Kjøbenhavn. Der fandtes nemlig ikke mindre end 4 Snese—78—Stationer uden for Kjøbenhavn, fra hvilke der afsendes mindre end 1000 Telegrammer fra hver. Det vil altsaa let ses, at det ubetinget er en Fordel for Staten at sørge for at være i Stand til paa bedst mulig Maade at kunne betjene den Trang til Telegrafering, der altid vil være stærkere